

KIJKJES IN HET WOONWAGENKAMP TE NIEUW-TERBREGGE.

Wanneer men van de Rottekade den nieuwen weg inslaat langs loswal I van het bosch- en parkplan, dan ziet men al dra den blauwen rook uit tientallen schoorsteenpijpjes boven het woonwagen kamp dwarrelen, dat daar tusschen opge hoogden en opgespoten grond ligt als een primitief dorp uit de vroegste middel eeuwen. Althans dien indruk maakt het het uit de verte, met het aardige houten kerkje er bovenuit. Komt men nader, dan blijkt het nieuwe kamp van een lang niet middeleeuwsche bezorgdheid. Het is merk waardig, hoe uit de eerste verzameling van woonwagens aan den Nieuw Terbreg scheweg langzamerhand een stabiele ne derzetting groeide, die bij de noodig ge worden verplaatsing zoo goed werd inge richt, dat nu zelfs één der bewoners een aanvraag heeft ingediend om electrisch licht in zijn wagen.

Want al behoort een deel der kampbe woners tot de zwervende gemeente, een ander deel betaalt het na vier weken ver plichte staangeld en blijft.

Toch is het kamp, ondanks den winter, niet druk bezet. Er zijn een honderd plaat

sen op het met klinkers solied bestrate terrein, doch er staan maar een goede veertig wagens, meerendeels van Hollan ders, want de tijd dat er ook veel vreem delingen in het woonwagenkamp verblijf hielden, is voorbij.

Was de politie in het oude kamp klein behuisd, tegenwoordig heeft de politieman wagenkampburgers eester er een flink kan toortje, van waaruit hij het kamp kan overzien en overigens allerlei kleine dien sten bewijzen, waarom hem de kampbewo ners nogal eens verzoeken. Want over het algemeen is de verstandhouding tusschen deze laatste en de wakende overheid heel goed. Alleen als de één of ander een kwaden dronk heeft, is het weleens herrie en dan is het uitkijken, want er zijn er on der de kampbewoners die gauw naar het mes grijpen.

Wanneer men zou denken, dat het alle maal arme lui zijn, die in woonwagens le ven, dan heeft men het mis. Wel trekt een deel der kampbewoners van den „steun“, doch van sommige steuntrekkers is het de vraag, of ze het werkelijk noodig hebben, als het met „het bed“ een beetje loopt,

terwijl er zijn, die niet eens onvermogennd mogen heeten en die hun aanslag in de vermogensbelasting wel degelijk thuis krij gen.

Het bewijs ervoor, dat de woonwagenbe volking in de sinds den oorlog gestichte kampen haar zwerversaard ten deele kwijt raakt, blijkt ook uit het geringe aantal paarden. In het oude kamp hadden de wagenbewoners zelf primitieve stalletjes getimmerd voor hun paardjes. Dit is in het nieuwe kamp verboden en toen het toch gebeurde, zijn de bouwsels afgebroken op last der Overheid. En de bouw van een paar denstal, zooals er die elders zijn, is tenslot te afgeketst omdat van de 12 getelde paar den er 6 aan een paardenhandelaar behoor den, zoodat er van de 40 wagens maar 6 een eigen bespanning bleken te hebben.

Het kamp is nu netjes in orde gekomen en zal ongetwijfeld als vaste instelling nog lang blijven bestaan, al blijkt uit de matige bezetting ervan dat de noodzakelijkheid, welke de Regeering bewoog aan de ge meenten stichting der kampen voor te schrijven, sterk is verrinderd.